

oppe fra talerstolen og råber. Og det, som hr. Thulesen Dahl hviskede til mig, var en fuldstændig bekræftelse af det, jeg før var oppe at sige, nemlig at man har flyttet pengene, ja, men man har stadig væk flyttet dem inden for den kollektive trafik. Det er et forlig, der er indgået, og sådan er det.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg vil godt lægge ud med at kvittere for den tale, som fru Pia Kjærsgaard holdt. Vi kvitterer for, at Dansk Folkeparti glæder sig over samarbejdet, også at man glæder sig over og påskønner, når DF får indflydelsen, som man selvfølgelig får, når man tager et ansvar.

Jeg vil også gerne kvittere over for DF, fordi man lægger fuldstændig klart fra land og siger, at de forslag, som man kommer med, selvfølgelig skal være finansierede. Det er til at forhandle ud fra. Det er til at vide, hvad man har at forholde sig til. Det er ansvarlig politik. Men når det kommer til EU, så er der alligevel nogen vej til enigheden. Og jeg har to spørgsmål til fru Pia Kjærsgaard:

For det første: Hvad er det for et fifleri omkring det retlige forbehold, som fru Pia Kjærsgaard hentyder til? Det vil jeg gerne have helt klokkeklart substantielt at vide. Hvor ligger fifleriet? Er det ikke sådan, at den ændring, som regeringen foreslår, kun kan foregå ved en folkeafstemning?

For det andet – nu stillede fru Pia Kjærsgaard spørgsmålet til regeringen: Hvad mener DF, der skal ske, hvis det bliver et nej?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Først tak for rosen. Det manglede også bare, vil jeg sige. Men når vi så bevæger os over i EU, så har hr. Jens Rohde da fuldstændig ret i, at så begynder den helt store afgørende uenighed imellem regeringen og Dansk Folkeparti. Det ved vi, det har vi vidst siden november 2001. Der er baren kridtet op, og vi vil under ingen omstændigheder støtte regeringen i forbindelse med den folkeafstemning – jeg kan ikke rigtig finde ud af, hvor mange og hvordan, det er ikke gået op for mig endnu – vi skal have i år 2004. Der ligger vi meget, meget langt fra hinanden.

Og når jeg har talt om, at der er fifleri – fuldstændig på lige fod med andre ordførere – så er det jo, fordi man begynder at skære, man begynder at botanisere i det retlige forbehold. Man har

fundet ud af med god grund, at den nok ikke glider ned, hvis man stadig væk har udlændingedelen med. Man har så besluttet meget snedigt fra statsministerens side, at det lægger man til beslutning i Folketinget. Det, der jo bare er problemet, er, at befolkningen én gang har stemt om det her, og så fifler man, og så botaniserer man, og det er ikke ærligt spil overhovedet.

Med hensyn til det andet spørgsmål, som hr. Jens Rohde stillede om, hvad der sker, hvis danskerne, hvad vi tror, skulle stemme nej, så er det da klart, at det er noget, man er nødt til at forholde sig til. Det er da helt logisk. Om vi så skal sige, at vi ud fra, hvor mange andre lande der stemmer nej, så må finde ud af en ordening, finde ud af hvor mange af de ti, måske femten andre lande, der skal have en folkeafstemning, vi kan finde ud af at lave en fælles ordening med, og om det skal være uden for systemet, eller om det skal være i systemet på en eller anden måde, hvor vi stadig væk er tilknyttet, jamen det kommer an på en forhandling. Og det er det, vi har bedt statsministeren om at redegøre for allerede inden folkeafstemningen, sådan at danskerne ved, hvad de har at forholde sig til.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jamen, der er da ikke tale om fifleri, når man lægger en model frem, og man så siger til den danske befolkning: Den har I mulighed for at stemme om. Så kan I vælge at sige ja eller nej. Der er jo ikke noget fifleri, fordi den danske befolkning får muligheden for at tage stilling til, om man ønsker den ændrede model på retsforbeholdet eller ej, for vi kan slet ikke gøre andet.

Og det er vel ikke sådan, at fordi man stemte om noget for 10 år siden, så må man aldrig stemme om det mere. Det vil da være at sætte verden fuldstændig i stå. Så jeg kan ikke rigtig se, at det rent substantielt er fair at tale om fifleri.

Kl. 14.35

Og så synes jeg, det er for let at sige: Vi må finde en ordening, hvis vi siger nej. Det er jo en politisk afgørelse. Det må da være en politisk holdningstilkendegivelse, vi kan forlange fra nejsiden, at sige: Det er det, vi er utilfredse med, det er det, vi ikke vil være med til. Derfor vil vi have den og den model.

Det må nejsiden da formulere. Det er da ikke statsministeren, der skal formulere fru Pia Kjærsgaards holdninger og tanker, for det her er jo politik. Det er jo ikke bare sådan noget embedsmandssnak.